

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τῆς Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἡμῶν ἀναγνώστῃς καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμένης Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς ποίαις.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξέμνητος δρ. 19. Τομήνιος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κεῖρον καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικής δολλάρ. 4. Λατινῶν χωρῶν φράγκα γὰρ καὶ 25 Ἐξέμνητος καὶ Τετμήνιος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 11 Αὐγούστου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 35

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ. (Συνέχεια)

Τὰ μαθήματα ξιμάρχισαν, ὅπως πάντα, μόλις μπῆκε ὁ Ὀκτώβρης.

Ἡ Ὑβόννη καὶ ἡ Ζίνα μὲ μεγάλη χαρὰ ξαναξιδωθήκανε.

Καθένας φαντάζεται μὲ τί κέφι ξαναβουλήθησαν τὸ καλοκαίρι ποὺ πέρασαν σὺν Ντινάρ, μὲ τίς τόσες περίπετες!

Ρίχτηκαν μὲ ὄρεξη στὴ μελέτη. Ὅσοι ἀπ' τίς διακοπές, ἡ ἐργασία εἶχε καινούργιο θέλητρο. Τὴν ξανάρχισαν μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση, ποὺ, λίγους μῆνες πρὶν, τὴν εἶχαν ἀφήσει.

Μιά εὐγενική ἄμιλλα παρακινούσε τίς δυὸ φιλενάδες καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ καὶ ἡ Ὑβόννη Λεγκράν ἦταν αἱ πρῶτες μὲς στὴν τάξη.

Ἡ Ζίνα εἶχε πολλὰς ἐλλείψεις καὶ μόνο ὅσοι ἀπὸ ἀκούραστη ἐπιμέλεια κατόρθωνε νὰ διακρίνεται.

Ἐνῶ τὰ δυὸ κορίτσια πήγαιναν τόσο καλὰ στὰ μαθήματά τους, χωρὶς νὰ ξέρουν τὰ παρὰξω, ἡ περίφημη δίκη τραβοῦσε τὸ δρόμο τῆς στὴ Βαλκανία.

Κάθε πρωί, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα εἶχε ἕνα σωρὸ γράμματα, ποὺ τᾶνοιγε πάντα μὲ τρεμούλα. Ἡ ἀγωνία τῆς τώρα πιά εἶχε γίνῃ τόση, ὥστε δὲν ἐβγαίνε ἔξω ποτέ, δὲν ἔτρωγε καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γινόταν καὶ πιὸ ἀδύνατη.

Ἡ Ζίνα παρακολουθοῦσε μὲ μιὰ κρυφὴν ἐγνοία τὴν ἀλλαγὴ ποὺ γινόταν στὸ πρόσωπο τῆς θείας τῆς καὶ ἄρχισε ν' ἀντισυχεῖ σοβαρὰ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς βδομάδες, ποὺ φάνηκαν αἰῶνες στὴν κυρία Φιρστάτ.

Τέλος πληροφορήθηκε πὺς ἡ ὑπερβολὴ τῆς θὰ δικαζόταν τελει-

ωτικά τὸ πολὺ σὲ δεκαπέντε μέρες.

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε μεγάλην ἀδυναμία. Ὅρες δλόκληρες περνοῦσε ἀσάλευτη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ βλέμματα στηλωμένα σ' ἕνα μακρινό, φανταστικὸ σημεῖο.

Τῆς μιλοῦσαν, φαινόταν πὺς δὲν ἄκουγε. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ ἀντηχοῦσε τὸ κουδούνι τῆς εἰσόδου, πεταγόταν ἐπάνω καὶ ἔτρεχε στὴν πόρτα, ἐλπίζοντας νὰ λάβῃ ὀριστικὰς εἰδήσεις.

Τέλος τῆς ἔφεραν ἕνα χοντρό, σφραγισμένο γράμμα.

Ἡ Ζίνα ἐτοιμαζόταν γιὰ τὸ σχολεῖο, μὰ ὅταν εἶδε τὸ γράμμα, ἔκρινε φρονιμότερο νὰ μείνῃ κοντὰ στὴ θεία τῆς.

Ἀλλωστε εἶχε καὶ αὐτὴ μεγάλη ἀγωνία νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου τῆς Βαλκανίας.

Καὶ τὴν ἔμαθε: Ἡ αἴτηση τῆς κυρίας Φιρστάτ εἶχε ἀπορριφθῇ, μ' ὅλες τίς προσπάθειες τοῦ κ. Ρεβάλ, καὶ ἡ περιορία, ποὺ ζητοῦσε, ἔμεινε τελειωτικά ἰδιοκτησία τοῦ Στέμματος.

Ἡ δυστοχιμένη γυναίκα, καθὼς ἔμαθε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲν ἐβγαλε μιλιὰ. Σηκώθηκε, χτύπησε μὲ τὰ χέρια τῆς τὴν ἀέρα καὶ ἔπεσε κάτω σὰν κεραυνόπληκτη.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα ἔτρεξε κοντὰ τῆς, τὴ φώναξε, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια. Μὰ ἡ κυρία Φιρστάτ ἔμεινε πάντα ἀναίσθητη. Κατατρομαγμένη ἡ Ζίνα ἔβαλε τίς φωνές.

Οἱ ἀπρόετες ἔτρεξαν, σήκωσαν τὴν κυρία τους, τὴν ἔβλῃσαν στὸ κρεβάτι τῆς, τὴν ἔτριψαν μὲ κολώνια.

Μὰ ὅλα τοῦ κάκου: Ἡ λιποθυμία ἐξακολουθοῦσε.

Φώναξαν βιαστικά ἕνα γιατρό, καὶ αὐτός, μὲ πολλὰς προσπάθειες, κατάφερε νὰ τὴν συνεφέρει. Ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς, ἔκαμε μιὰν ὀρίστη χειρονομία, ἀλλὰ πάλι ἔπεσε σὲ κατάσταση ἀναίσθησας.

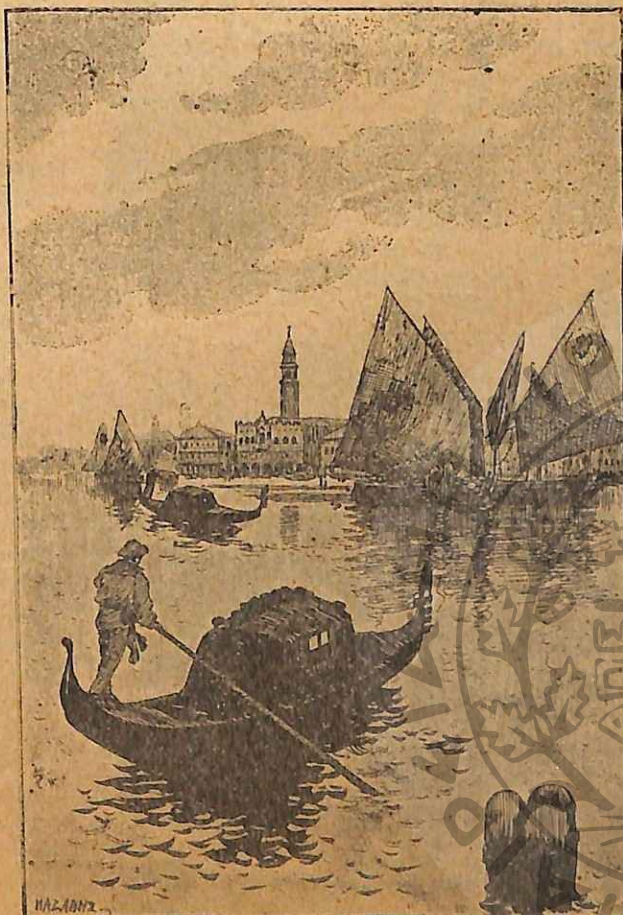
Ἡ Ζίνα, μὲ βλέμματα γεμάτ' ἀγωνία, πολέμοῦσε γὰρ διαβάση στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ. Ἐκείνος ὅμως ἔμεινε σοβαρὸς καὶ ἀπαθής.

Ὅσοι ἀπὸ μιὰ ὥρα σχεδόν, ἀφοῦ ἔδωκε ὅλες τίς ὁδηγίες ποῦχε νὰ δώσῃ, ὁ γιατρός ἔφυγε καὶ ὑποσχέθηκε πὺς θὰ ξαναρχοῦν τὸ ἴδιο βράδυ.

Ἡ ἡμέρα πέρασε ὀργὰ καὶ μελαγχολικά.

Ἡ Ζίνα δὲν ἄφησε στιγμή τὸ πρὸς ἑαυτὴ τῆς θείας τῆς, ποὺ φαινόταν ἀποκοιμισμένη βαθεῖα.

Κάπου-κάπου, ἡ πριγκίπισσα ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἔλεγε λόγια ἀσυνάρτητα, γεμάτα παράπονο.

«Πῆγε πῶς στὴ Βενετία...» (Σελ. 206, στ. α')

Στις ξένη φάνηκε πάλι ο γιατρός, ξανακοίταξε την άρρωστη και δήλωσε ότι, όπως τόχε φοβηθεί, επρόκειτο περί έγκεφαλικού πυρετού.

Η Ζίνα άκουσε με τρόμο αυτή τη διάγνωση.

Έγκεφαλικός πυρετός!..

Ήξερε πόσο σοβαρή ήταν αυτή η άρρώστεια, γιατί θυμόταν ότι το παιδάκι ενός αδελφού, στη Βαλκανία, είχε πεθάνει απ' τον πυρετό αυτό, αφού όποιο έφερε τρομερά.

Κι' η καρδιά της πήγαινε να ραίσει: φοβερές έρωτήσεις είχαν γεννηθεί ξαφνικά στο μυαλό της: αν η πριγκίπισσα δεν γινόταν καλή;... Αν πέθαινε σαν το παιδάκι του αδελφού ή σαν τη φτωχούλα τη Θασμά;...

Έννοιωσε ένα ρίος: Τι φοβερό έάρος έπεφτε στας ώμους της, που ήταν τόσο άμαθοι! Άρρώστεια, οικονομική καταστροφή, ύστερα μοναξιά κι' έρημιά μες στον κόσμο!

Ένα χρόνο νωρίτερα, ήταν ακόμη Βασίλισσα της Βαλκανίας. Ήταν το χιλιαχάιδεμένο παιδί, που προσπαθούσαν να μαντεύσουν τα καπρίτσια του, για να τα ικανοποιήσουν πριν έκδηλωθούν. Άρκοιους να σηκώση το δαχτυλάκι της, για να μαζευτούν γύρω της δέκα όπηρέτες, που περίμεναν σκυφτοί διαταγές.

Και τώρα... Ήταν μοναχή σ' ένα μέτριο σπίτι, μοναχή με την άρρωστη θεία της, έχοντας επάνω της όλες τις εθόνες και με οικονομικά, που από μέρα σε μέρα θα την έφεραν σ' αδιέξοδο.

Ο γιατρός σύστησε να πάρουν μια γυναίκα, για ν' άγροπνή, γιατί η Ζίνα, μαζί με την καμαριέρα, δεν έπαρκοι-σαν.

Η ξένη έρχόταν το βράδυ, άγροπνοόσε, και έφευγε την αύγή. Τότε, με τη σειρά της, την αντικαθιστούσε η Ζίνα.

Ένα πρωί η Ζίνα, έβγαλε το γιατρό ως τη καγκελόπορτα του κήπου.

— Άχ, δεν ξέρετε πως με τυραννεί η άδελφότητάς! είπε στο γιατρό. Πήτε μου πώς θα πάη καλύτερα, πως θα γειάνη.

Ο γιατρός κοίταξε το συνηνημένο πρόσωπο, που τον κοιτούσε σά να κρεμόταν απ' τα χείλη του, και γύρισε το κεφάλι.

— Καημένο κορίτσι, είπε, τίποτα δεν μπορούμε να ποδμε με άπόλυτο τρόπο... Χρεωστώ ωστόσο να εās προειδοποιήσω ότι όλα μπορεί καιείς να τα περιμένη!..

Είδη τα γλοκά της μάτια να γεμί-ζουν δάκρυα και καταρόσθησε το έ-παγγέλμά του.

— Μην άπελπίσεις, παιδί μου: ο Θεός δεν άφηνει κανένα.

— Άλοιμόνο, φιδύρισε η Ζίνα. Δέ μου δίνετε λοιπόν καμμιάν έλπίδα;

Έκείνος κούνησε το κεφάλι, έκλεισε την καγκελόπορτα κι' έφυγε.

Τόν παρακολούθησε με το βλέμμα, κι' ύστερα έπεσε άποκοιωμένη σ' ένα μπάγκο.

Έμεινε μια στιγμή εκεί, έ-φ τη λίκνιζε το δροσερό άεράκι, που της φυσούσε ήσυχα τα μάγουλα και τα μηλίγια που έκαιγαν.

Μά το καθήκον την καλούσε: σηκώθηκε, έτριψε λιγάκι τα μάτια της κι' έτρεξε στην κάμαρα της άρρώστιας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΘ'.

Πάει το δαχτυλάκι

Πέρασαν έτσι πολλές μέρες. Η Υβόννη Λεγκράν, μαζί με την κυρία Έριώ, έρχόταν ταχτικά και ρωτούσε για την άρρωστη. Οι έπισκέψεις τους αυτές έδιναν κάποια κουράγιο στη Ζίνα, που είχε τόσην ανάγκη από τη συμπάθειά τους.

Έφεραν στην πριγκίπισσα ένα σφαγιασμένο γράμμα... (Σελ. 273, στ. 6.)

Η χρονιά πλησίαζε να τελειώση. Θα ξαναρχόνταν σε λίγες μέρες οι γιορτές, για δεύτερη φορά, από τότε που η πριγκίπισσα κι' η άνιψιά της είχαν έγκατασταθή στο Παρίσι. Μαύρες γιορτές, με την άλήθεια, πολλοζόταν η Ζίνα. Ποιός ήξερε τι της έμελλε να ιδή τις ήμέρες των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς.

Και όμως! Στις 31 Δεκεμβρίου, την ήμέρα που τελείωσε η χρονιά, η πριγκίπισσα Βαλεντίνα έδειξε μια ξαφνική βελτίωση. Ο γιατρός έδήλωσε ότι κίνδυνος είχε περάσει. Πρόσθεσε πως η ανάρρωση ήταν δόσκολη, θ' άπαιτούσε καιρό και θάχε πάντα φόβο να ξανακυλήση. Μά μοναχά η λέξη «άνάρρωση» έφτασε για να ρίξη βάλαρνο στην καρδιά του κοριτσιού.

Ήταν γεμάτη άνακούφιση και χαρά.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΔΗΜΙΑ

Άπομεσήμερο καλοκαιριού — ΄ταν έφευγα για το ταξίδι της άποδημίας το θλιβερό. Μπροστά μου άτλωνόταν μια κατάλευκη στριμμένη γραμμή, φλεγόμενη κάτω από τον άδυσώπητο ήλιο του Ιουλίου: ήταν ο δρόμος που έπρεπε να πάω για σιγά-σιγά, μονάχος κι' έρημος, χωρίς συντροφιά, μακραίνοντας από το γενέθλιο τόπο. Όταν θά-φτανα στο γεφύρι, κι' έπαιτα, σαν θά περνούσα το γεφύρι, τα σπιντα άρχιζαν να γίνωνται πιο άβέβαια, σιν να μαζεούνταν κλεισμένα στον έαυτό τους, διπλοκλειδωμένα μέσα στην ίδια τους ύπομονή. Τα νερά, που άκινητούσαν ήσυχα, θά παίρναν άλλοκοτους χρωματισμούς, σά ν' αντιφέγγιζαν στα βάθη τους τις πολυποίκιλες άκροβασίες των στοχασμών μου. Έπειτα ο Σταθμός: οι μακριές γυαλιστερές γραμμές του τραίνου, τα κοριτσάκια των άρθοφύρων άκουμπισμένα σε μια γωνιά: οι άραια ταξιδιώτες, που θά κοιμόντανε μέσα στην καίθουσα άναμονής, κουβαριασμένοι δίπλα στις άποσπασμένες τους: τί στόλοι του τηλεγράφου, που έχάνονταν ανάμεσα στα κλαριά: ο έλαιώνας με την άταλότατη, σιν μακρονή μελωδία, σείρα των άποχρώσεών του, από το σάν έπίσημο ά-στημί, ως το βελούδινο θαυοπράσινο: κατόπι το τραίνο: η κίνηση, ο θόρυβος, ο γεμάτος ζωή, — σά σάν δινε ροι: μια-δυό σφυρηλατίες, το άγκομάχιμα των τροχών πάνω στις γυαλιστερές γραμμές, το θάμπωμα των ματιών από τη μόλις συγκαταρούμενη λύπη, ένα βλέμμα ακόμα προς όλα τα γνώριμα και τα παλιά. — Αντίο πατρίδα!

Άπομεσήμερο καλοκαιριού, όταν έφευγα για το ταξίδι της άποδημίας το θλιβερό. Η κληματαριά γεμάτη άγούρα τσαμπιά κι' όλοπράσινα φύλλα έσκινε το παραθύρι της κάμαράς μου. Στο γείσωμα η γλάστρα με το δαυλι-κό βροικόταν άποσιση. Για μια στιγμή, όχι μεγαλύτερη από τη διάρκεια της γοργής άστραλης, περνάει απ' το νομό μου η όπτασία: η σείρα των περασμένων βραδυών με το κατάργυρο φεγγάρι στον γλαυκόν ούρανό, όταν, άκουμπισμένοι στο παραθύρι εκείνο, άκουγα τους μακρινούς θορύβους της πόλης, κοιτάζοντας τους λαμπρούς άστερισμούς, που άγροπνοόσαν σάν κα-λόβολοι κι' εδνέκοι θεοί, μες' την άκίμωτη και μεγάλωπρητη σιγή της νύχτας. Τώρα το παράθυρο θά μένη κλειστό. Η κληματαριά θά γέρνει δ-πως πάντα, όποιομετική, άπάνωθς του και το φεγγάρι θά άτημάνη κάθε βρα-δυά τα πληθωρικά της τσαμπιά και τα όλοπράσινα φύλλα της.

Στη στέρνα το νερό θά λείι πάντα το τραγούδι της σιωπής του. Η πολι-τεία θά στέλνει άδιάκοπα τους μακρι-νούς της θορύβους και τις άντιφθέγες των πλούσιων φώτων της, και μόνο εγώ θά λείπω στην ξενητεριά, κάτω από το ούρανό άλλων τόπων, μά πάντα κάτω από το ίδιο φεγγάρι και κάτω από τους ίδιους λαμπρούς άστερισμούς, που άλί-μονο! δέ θά μιλούν πιο δπως πριν στην καρδιά μου, τη γεμάτη από τη νοσταλ-γία και τη φροντίδα του γοριζμού.

Άπομεσήμερο καλοκαιριού — όταν έφευγα για το ταξίδι της άποδημίας το θλιβερό. Πήρα τον άγπρο στριμένο δρόμο μονάχος κι' έρημος, χωρίς συν-τροφιά.

Τα σπιντα χάνονταν σε μιάν άχνη ό-νειρου. Κι' η φλεγόμενη θαλάσσια έκτη-δεινίζονταν σ' ένα δράμα μακρινό. Ένα γέριχο χέρι κάποιο άσπρο μαντήλι ά-νέμιζε γρηγορα στην άντικρινήν άκρο-γιαλιά. Το τραίνο ήθε. Σε λίγο σφύ-ριξε — μια, δυο: οι τροχοί άρχισαν να κυλούν επάνω στις μακριές γυαλιστερές γραμμές, τα βαγόνια να κρόδωνται μες' στον έλαιώνα. — Καίμένη μητέρα!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ» (*)

ΜΙΑ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣΣΑ

Date lilia..

Η παιδούλα περπατούσε σιγα, τοί-χο-τοίχο, μες' στον στενο και άκανόνι-στο δρομο των έμπορων.

Δεν κοιταξε τα μαζιάς, δέ σήκωνε τα ματια της σ' αυτή τη μακρυν κορ-δέλλα του ούρανο, που φαινόταν έ-ναμεσα άσ' τα ψηλά σπιντα, δεν έλε-πε ούτε μπροστά της. Κοιταξε τις πέ-τρες, σά να τις μετρούσε.

Βηματιζε, χωρίς να φροντίξη για τη λάσπη του λιωστρωτού, για τις σερ-βιές που της έδιναν, για κάποιο άμαξι που σπανια περνούσε. Όταν έφτασε στην έκκλησούλα του Τσερρίλιο, αν-τικρύ στο άγαλμα «Τδε ο άνθρω-πος» του Χριστού, που ήταν ντομενος κοκκίνα, με τον άκάνθινο στέφανο, με τα μάτια ιά γεμάτα δάκρυα, τ' άκίνη-τα, με το μετωπο και το στήθος λεω-μένα από πληγμένο αίμα, η παιδούλα τούρριξε ένα βλέμμα άδιαφορο και γύ-ρισε πίσω με το ίδιο ψυχρό της βήμα.

Ήταν μια ζητιάνια. Πλεινούσε, κρύ-ωνε, διψούσε. Είχε τις γαμπες γυμνές,

(*) Η Ματθίλδη Σερά, η συγγραφέας των «Μικρών Ψυχών», είναι Ιταλίδα κι' έχει μεγάλη θέση στην Ιταλική Λογοτε-χνία ως μυθιστοριογράφος. Γεννήθη-σε όμως στις Πάτρας και, κατά περιεργή σύμπτωση, στο ίδιο σπίτι όπου γεννήθη-κε κι' ο μεγάλος μας ποιητής Κωστής Παλαμάς. — Σ. τ. Δ.

τα ποδαράκια της ξυπόλητα, γεμάτα λάσπες. Έκείνη την παγωμένη μέρα του Φλεβάρη, δέ φορούσε παρά μια μπλοζκι κι' ένα κοντό μεσοφόρι, λε-πτό και ξεσκισμένο, δεμένο στη ζώνη της, μ' ένα σπάγκο. Είχε τυλιγμένο το λαιμό με μια κουρελιασμένη σάρπα, καρφισωμένη με μια «παράμανα». Τιποτ' άλλο. Ήταν πολύ άδύνατη, σχεδόν μακρινή.

Από μέσ' απ' τα σκισίματα της μπλοζκας και του μεσοφοριού, φαινο-ταν μια σάρκα άναιμική, μελανιασμέ-νη, και κιτ' απ' τη σάρπα βγαίναν έξω τα δυό όποκλειδία, σά ν' ήθελαν να τρυ-πήσουν το δέρμα. Οι πλατες ήταν μυ-τερές, γορμένες, σάν τις πλατες εκεί-νου, που κμπουριάζει, γιατί κρώνει, ή γιατί θέλει να πρσβύη τους σπασμούς του στομάχου του. Ένα πρόσωπο σο-βαρό κι' έβρο, που τόδεφτε το ίδιο μολυβένιο χρώμα του σώματος: το μι-κρό της μέτωπο ρυτιδωμένο: τα φρύ-δια της άγριμένα: τα μάτια της πολύ μεγάλα, με σταχτιά τσίνορα, με κόκκο μελανό γύρω, μακρουλά και βαθιά: σκληρή και ψυχρή ήταν η όψη της, σούμοιαζε με γυναικας κιόλα: το στομα στενό, κλεισμένο, τχ χείλη της βουδκ και χλωμά, με δυό ζάρες στις γωνίες. Ήταν επτά χρονών.

Κάποτε είχε κι' εκείνη μια μητέρα άδύνατη το ίδιο, κι' ούτ'η ζητιάνια. Γό-ριζαν κι' οι δυό τους σιγές δρόμους του Πόρτο, ζητώντας έλεημοσύνη. Έ-τρωγαν άκποτε ψωμί και κοιμώνταν κάτω από μιτ σκαλα, σ' άχουρα, και τότε η κόρη έτρενε το κεφάλι στα γό-νατα της μάνας.

Ύστερα η μητέρα πέθαν' από το ρο: ή παιδούλα έμεινε μόνη, στις πλάκες του λιωστρωτού. Δεν έκλαψε, δέ φώ-ναξε, βγήκε να γορέψη έλεημοσύνη, δεν έλεπε τίποτα: κίνητη την ήμέρα δεν έφαγε και κοιμήθηκε στο ύσκαθρο, στα σκαλοπάτια της έκκλησας της Πόρτα νοδς, κουλουριασμένη σά σκολί. Τρία χρόνια ζούσε την ίδια ζωή. Δεν έινώ-ριζε τίποτα, δέ θυμόταν τίποτα, παρά μ' αν άτελείωτη μέρη, που πάντοτε περνούσε. Από το πρωί άρχιζε τις περιπλανήσεις της. Η όδός των Έμ-πόρων, ένας μακρύς, σκοτεινός οίκο-φάγος, ήταν το σπίτι της, κι' εκείνη έγνώριζε όλους τους δρομάκους του, τ' αδιέξοδα στενά, που της προξενού-σαν φόβο τα ζοφερά μαγαζιά, τα βρω-μερά τ' αδέλκια, τις μικρές και μαύ-ρες πόρτες τις φωτισμένες άπ' ένα σταχί φως, τα μοτερά σκαλοπάτια. Πηγαίνονταν, χωρίς να σταβή από την πλατεούλα της Πορτανόδας, απ' όπου ξεκινούσε, έως την καπέλλα του Τσερρίλιο, όπου έφθανε. Σαματούσε στην πλατεούλα του Πόρτο, έκανε μια μικρή βόλτα, έφθανε στο «Άρχαιο

Βάθρο», έδινε μια ματιά στο άγαλμ-τοδ' Άρίωνα, ποδναι στημένο εκεί κι' άνέβαινε από το Μετσοκάνονε, δου-τώντας τα πόδια της στα γαλάζια, τα κόκκινα ή τα μενεξεδένια απ' τους βα-φαιάδες νερά, που δούλευαν εκεί σιμά, γύρω απ' τα μαύρα καζάνια, κάνων-τας ένα παράξενο θόρυβο. Άφου έ-φθανε εκεί, δέν έπιχειρούσε να πάη πιο μακρυν και ξανακατέβαινε στους Έμπορους: δέν έριχνε ούτε μια μα-τιά στην άνοιγμένη ταδέρνα, πεδταν κάτω από μιτ στά, όπου τηγανίζαν φάρια και «παστέτες» (1), όπου σκόρ-πούσαν οι ζωντανές μυρωδιές απ' το «σοφρίττο» (2) κι' οι δονατές εδωδιές από τις «παστινάκες» (3) με το ξείδι.

Έστριβε δεξιά από τ' άπότομα σκα-λοπάτια της Άγίας Βιρδάρας, σκαρ-φάλωνε έως το περίφημο έργαστάσιο των μπισκοτών, άλλα τα μπισκόττα της άνοιγαν την όρεξη κι' έφευγε γρή-γορα. Στο κατεδασκα σκαματούσε άτέ-ναντι στην πόρτα των λουτρών, κοι-τώντας μιτ δεξιαμένη από τεχνητό μάκμαρο, που δέν είχε μέσα νερό, μά όπου σηκωνόταν ένα είδος δέντρου, σά μηλιά, μέμακριά πράσινα φύλλα. Εξα-κολουθούσε το δρόμο της έως το Τσερ-ρίλιο και ξαναγόριζε, με το ίδιο πάν-τοτε προφυλακτικό της βήμα, άγγίζον-τας τους τοίχους, γλοστρώντας ανά-μεσα απ' τα πόδια των διαβατών. Έ-κινουι οι μικροί δρόμοι, έκινη η στε-νοτοπία, έκινη η φτώχεια, κείνα τα σπιντα πεδταζαν απ' την ύγρασία, ατές οι άκνημες μυρωδιές, ατές οι ύποπτες πόρτες, κείνα τα βαφειάδικα, ατέ η έλλειψη του ή του, ατές οι το-κογλοφικές φροισγνωμίες των Έμπό-ρων, ατές οι συγχρομένες φροισγνω-μίες των πελατών τους, ήταν ο κό-σμος της. Αιθανόταν με κάποια κρο-φή χαρά, με κάποια έπιθυσία, ότι άπην' απ' την Άγία Βαρβαρα, πιο πέρα απ' το Μετσοκάνονε, πιο ψηλά απ' το Τσερρίλιο, στο τέλος της όδου Πρηγκίπισσης Μαργαρίτας, ήταν ένας άλλος κόσμος, μ' ατέη φούβωτα να παη στο δρόμο αυτό, τούς ένα, ά-γριο φόβο. Ακόμα και δώ-πέρα στους Έμπορους, φοβόταν τις άλλες ζητιά-νες που την έδερναν, τους σκοπούς που μπορούσαν να τη φολακίσουν: μά εκείνη ήταν όρεκτά πονηρή για να προφυλαχτή απ' αυτούς τους κινδύ-νους. Έκει πέρα όμως ο κίνδυνος ή-ταν άγνωστος.

(Έπεται το τέλος)

[Ματθίλδη Σερά.] ΣΠ. Α. ΑΝΝΟΣ

(1) Παστέτες: ένα είδος από μικρές πητες, που φτιάχνουν στην Ιταλία κι' ά-πάνω στις όποιες βάζουν φάρια. Στη Νά-πολη λέγονται «μουςαφελές». (2) «Σο-φρίττο» = φρικασό. (3) «παστινάκες» = είδος φαγητού από ψάρι, φτιαγμένα με το ξείδι. — Σ. τ. Μ.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ μιὰ παροιμία πού λέει : «Θέμουν, μὴ δάδω- σης τοῦ παιδιοῦ τὰ βάσει (ὅσα βάσει δηλαδή) ὁ νοῦς τῆς μάνας». Κι' ἀλήθεια· ὅταν τὸ παιδί λείπη καὶ δὲν γράφῃ· ὅταν ἀργῇ καὶ δὲν φαίνεται· ὅταν ἀδιαθετῇ κι' ὁ γιὰτρός δὲν ἦρθε ἀκόμα, πόσα κακὰ δὲν περνοῦν ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς μάνας πού ἀνησυχεῖ! Μὴν ἐπαθε τοῦτο; μὴν ἔχει ἐκεῖνο; Ἡ φαντασία, κινούμενη ἀπὸ τὸ φόβο, δουλεύει ζωηρότερα. Καὶ πλάττει τὰ χειρότερα, τὰ φορικτότερα, τὰ παλαιότε- ρα. Κι' ἴσα-ἴσα ἀπὸ τῆς ζωηρότητας τῆς ἀναπαράστασης, ἡ δύσθυνη μά- να τὰ βλέπει σὰν πραγματικά. Δὲν εἶναι πιά μιὰ ὑποψία· εἶναι σχεδὸν μιὰ βεβαιότης. Δὲν μένει παρὰ ἓνα ἔγνος ἐλ- πίδας. Ἡ ἀνησυχία κοιταντῇ ἀγωνία...

Τὴν παροιμία ἐκείνη συλλογίστηκα καὶ προχθές, πού βρέθηκα σ' ἓνα φιλικό μου σπίτι, σὲ στιγμὴ τέτοιας ἀγωνίας. Ἡ Εὐριδίκη, τὸ μοναχοῖο κορίτσι τῶν φίλων μου, εἶχε βγῆ τὸ πρωῒ στὴς δέκα, γιὰ νὰ πῇ στὴ δα- σκάλα τῆς. Κι' ἦταν μιὰ ἡ ὥρα, κι' ἀκόμα νὰ γυρίσῃ! Τί εἶχε γίνει; Ποτὲ δὲν εἶχε ἀργήσει τόσο στὸ γυμνασι- αὐτὸ μάθημα. Δώδεκα καὶ τέταρτο, μισὴ τὸ πολὺ, ἦσαν συνήθως πίσω. Καὶ στὴ μιὰ καθόνταν στὸ τραπέζι. Πῶς σήμερα ἦρθε κι' ἡ ὥρα τοῦ τρα- πεζιοῦ κι' ἡ Εὐριδίκη γύριζε ἀκόμα ἔξω; Περίεργο, ἀνεξήγητο, ὑποπτο.

— Μὴν ἐπῆγε, μετὰ τὸ μάθημα, στὰ μαγαζιά;

— Δὲν ἐπρόκειτο νὰ πῇ. Ἐπει- τα στὴ μιὰ τὰ μαγαζιά κλείνουν.

— Μὴν τὴν βόηκε ὁ θεὸς τῆς στὸ δρόμο καὶ τὴν πῆρε σπίτι του νὰ τῆς κάμῃ τὸ τραπέζι;

— Θὰ μνηστὺσε, θὰ τηλεφωνοῦσε. Δὲν τὸ ξέρει πῶς ἀνησυχοῦμε;

— Μὴν πῆγε στὴς Μαρκίاس, κι' ἐπειδὴ εἶναι μακριά;...

— Ἀ, μπᾶ! δὲν εἶχε λόγος χτὲς ἡ Μαρκίνα ἦταν ἐδῶ.

Κι' ἡ μητέρα ἔφαρνα :

— Μὴν ἐπαθε τίποτα τὸ κορίτσι;

— Ὁχι, καίμην καὶ σύ! ἀπαντῶ δ πατέρα. Τί θὰ πάθῃ, κοίτᾳ κοίτῃ;

Κι' ὅμως—εἶμαι βέβαιος—τοῦ περνᾷ κι' αὐτοῦνοῦ ἡ ἰδέα κανενὸς δυστυχί-

ματος. Κι' ἀπόδειξη εἶναι τὰ παρὶθ' μετ' ἡμῶν τὰ βῆμα τάχα ἀδύνατα καὶ νὰ καθου- χάσῃ τὴ μητέρα, πράγματι ὅμως γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ παρηγορηθῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Τί, νὰ τὴν ἔκλεψαν; Στὴν Ἀ- θῆνα, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ὑπάρχουν ληρταί... Νὰ τῆς ἦρθε ἡλίαση, λιγο- θυμία, ἀποπληξία; Δὲν εἶναι καμμιά γριά, οὔτε κάνει καὶ τόση ζέστη σή- μερα... Νὰ τὴν πλάκωσε κανένα τράμ, κανένα αὐτοκίνητο;... Ἔννοια σου κι' αὐτὴ προσέχει. Δὲν κάνει τρέλλες καὶ τὰ μάτια τῆς τάχει τέσσερα... Νὰ τὸ- σκασε ἀπὸ τὸ σπῆτι; Ἀμ' ἔξερει πῶς δὲ θὰ βρῇ ἄλλοῦ καλύτερα.

Κι' ὁ πατέρας τέλειωσε μὲ γέλια. Μὰ πού νὰ γελᾷ κι' ἡ μητέρα!.. Ἡ- λίαση, λιποθυμία, ἀποπληξία, βέβαια ὄχι. Μὰ ἓνα τράμ; ἔν' αὐτοκίνητο; Δύσκολο ἦταν; Ὅσο καὶ νὰ προσέχῃ κανεὶς... ἔδω στὴν Ἀθῆνα...

Κι' ἡ μητέρα προβαίνει πάλι στὸ παράθυρο νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸ μακρὸν δρόμο, πέρα, ὅσο φτάνει τὸ μάτι τῆς. Φαίνεται; Ἐρχεται;...

— Ἀ, νὰ!.. Σὰ ἰδᾶν αὐτὴ!.. Νὰ, νὰ, αὐτὴ εἶναι!.. Ἐρχεται!..

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φωνάζει ὁ πατέρας, μὲ εἰρωνεία τάχα, ἀλλὰ μὲ ἀνακούφιση.

— Ἀ, δὲν εἶν' αὐτή!.. Φορεῖ ἄ- σπρο καπέλλο, κι' ἡ Εὐριδίκη ἔβαλε σήμερα τὸ κόκκινο.

Ὁ πατέρας κατσουφιάζει. Θυμώνει μάλιστα :

— Ἐλα μέσα τώρα, φωνάζει, μὴν πάθῃς ἡλίαση ἐσὺ!.. Θάρῃ, τώρα δὲ θάρῃ... Ἔννοια τῆς ὅμως κι' ἐγὼ θὰ τῆς δείξω!..

— Νὰ, νὰ, συμφωνεῖ ἡ μητέρα. Νὰ τὴ μαλώσῃς γερά, νὰ μὴ μᾶς τὸ ξανακάνῃ αὐτό!.. Δὲν εἶναι δὲ κι' ἡ πρώτη φορά!.. Νάρεται στὴν ὥρα τῆς, τυχικὰ, ἢ νὰ μᾶς τὸ λέγῃ, ὅταν προέκυψαι νάργησῃ. Τί ἀνησυχία εἶν' αὐτή; Πῶς ἔγιναν τώρα τὰ παιδιά; Τίποτα νὰ μὴ λογαριάζουν!

Ὅσο ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἡ κυ- ρία Εὐριδίκη ἀκόμα. Μία καὶ δέκα, μία καὶ τέταρτο, μία καὶ εἴκοσι... Τί ἔγινε λοιπόν;... Ἀ, μὰ καταντοῦσε σοβαρό. Κι' ὁ πατέρας ἄρχισε νὰ συλ- λογιέται, πῶς ἔπρεπε νὰ πάρῃ τοὺς δρόμους καὶ τὰ σπῆτια, γυρεύοντας τὸ χαμένο του κορίτσι. Ἐδίσταζε ὁ- μως. Δὲν ἦταν καὶ ντροπὴ; Τί θάλε- γαν, ἐκεῖ πού θὰ πῆγαινε νὰ ρωτήσῃ; Ἡ δασκάλα, ὁ ἀδερφός του, ἡ Μα- ρκίνα... Ἀὐτὰ σοῦ κάνει ἡ κόρη σου; Φεύγει καὶ δὲ λείπει πού πάει; Ὁραῖος τρόπος! Ὁραῖα ἀνατροφή!

Ἔτσι ὁ πατέρας περιμένει, ἀνησυ- χεῖ καὶ θυμώνει. Ἀς τὴ νάρῃ, καὶ θὰ τῆς δείξῃ αὐτός! Ὅτ' αὐτὴ δόσῃ κα- τοῦδα, πού θάναί ἔλ, δική τῆς!

Γιὰ τὴν μητέρα, μὴ ρωτᾶτε πιά!.. Ἐ-

κανε ὅαν τρελλή. Ἀπὸ τὸ ἓνα παρὰ- θυρο ἔτρεχε σιῶλλο. Τάβαζε μὲ τὸν ἄντρα τῆς πού δὲν κοινοῦταν. Ἦθελε νὰ στείλῃ τὴν ὑπηρετρία. Ἦθελε νὰ βάλῃ τὸ καπέλλο τῆς νὰ τρέξῃ αὐτὴ. Κι' ἦταν πιά βέβαιη πῶς, εἰσὶν τὴν ὥρα, ἡ Εὐριδίκη, δὲν ζοῦσε. Ἡ τοῦ- λάχιστο πῶς ξεφυχοῦσε, πληγωμένη, συντριμμένη, λυωμένη.

Κι' ἔφαρνα :

— Ἐρχεται!.. Ἐρχεται!.. Ἦρθε!

Τὸ φώναζε ἀπὸ κάτω ἡ ὑπηρετρία. Τρέχουμε ὅλοι στὸ διχδρομο, στὸ κεφαλόκαλο. Σὲ λίγο ἀκούμε στὴ σκάλα ἓν' ἀνέβασμα φαιδρὸ καὶ γορ- γό. Καὶ μᾶς παρουσιάζεται μιὰ Εὐρι- δίκη, ἰδρωμένη λιγάκι καὶ οκνησμένη, μὲ γλαστὴ κι' ἀνθοστόλιστη.

Ἀνεβαίνοντας μιλᾷ, κελαδεῖ :

— Ἀργησα, ἔ... Ἀνησυχῆσατε; Δὲν ἐφύγατε;.. Ἐγὼ ἔφαγα... Ἡ Μαντὰμ ἦταν ἄρρωστη... Καὶ μπῆκα στὸ τράμ καὶ πῆγα στὸν θεῖον... Μὲ κράτησαν στὸ τραπέζι. Καὶ θὰ καθό- μουν ἀκόμα, ἂν δὲν φοβόμουν πῶς θάνησυχόσατε...

— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ! φωνάζει τότε ὁ πατέρας. Ἡ μαμιά σου μόνο ἀνησυχῆσε. Ἐγὼ ὅμως καθόλου. Τέ- λος πάντων! μὴν τὸ ξανακάνῃς αὐτό, γιὰτὶ ἡ μαμιά σου φαντάζεται ἓνα σορὸ κακὰ.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ μάλωμα! ὅλη ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ κατῶδα!

Τὸ εἶπα ὑστερα τοῦ φίλου μου καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε :

— Τί τὰ θές! Ἡ χαρὰ τῶν γο- νέων, τὴ στιγμὴ πού ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ παιδί τους καὶ τὸ ξαναβλέπουν... ζωντανό, εἶναι τόση, πού δὲν τοὺς μέ- νει πιά θύρος γιὰ μάλωμα.

Ἐνα εἰδοθητὸ ὅμως παιδί αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ καταλαβαίνει. Καὶ ποτὶ νὰ μὴ βάζῃ τοὺς γονεῖς του σὲ τέτοια ἀνησυχία, σὲ τέτοιο μαρτύριο...

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

ΩΡΑ ΘΑΨΕΩΣ

Μοῦ θύμισες τὴ βαρυχειμωνιά, βουβὴ συννεφιασμένη ἀπόψε ἑσπέρα. Τὰ πέλαγα ἔχει κλείσει ἡ σκοτεινιά κι' εἶναι ὁλοδὸ τὸ κύμα... μὲς σ' αἰθέρα, μὲς σὲ γαλάζιο αἰθέρα, τὰ φτερά, ἡ ἀλκυονίδα τώρα δὲν τὰ πλάνει, στὰ νεκρωμένα, στ' ἀψυχα νερὰ καμμιάς βαρκούλας τὸ πανί. καὶ ζῶναι Κι' ἔχει τὸ κάστρο ζῶσι ἡ καταχνιά κι' ἓνας Καημὸς τὰ κυπαρίσσια πέρα. Μοῦ θύμισες τὴ βαρυχειμωνιά, βουβὴ, συννεφιασμένη ἀπόψε ἑσπέρα!..

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδη- μαϊκοῦ JULES SANDEAU.]

ΚΒ' (Συνέχεια)

Τῆς ἔπιασε τὰ δὺο χέρια καὶ γελῶν- τας τῆς εἶπε :

— Νὰ, ἀγάπη μου! εἶσαι στὸ σπῆ- τι σου! Τὸ κτήμα αὐτὸ εἶναι δικό μας.

— Ἀλήθεια!.. Ἀχ, θεοὶ μου! Μὰ πῶς;

— Ἀπλοῦστα σου τὸ ἀγόρασα! Δὲν ἔγραψες πῶς ἡ ἐπιθυμία σου ἦταν νὰ εἶχαις μιὰ ἐξοχὴ σὰν κι' αὐτή; Ἀπὸ τότε ἦταν καὶ μένα τὸναιρό μου. Ἦθελα νὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ σοῦ τὴν προσφέρω. Εὐτυχῶς οἱ δουλειές μου πῆγαν καλὰ. Καὶ κατὰ καλὴ τύχη πάλι, τὸ κτήμα αὐτὸ πωλεῖται. Τὸ ἀγόρασα. Ἐτσι ἔγινε καὶ τῶν δὺο μας ἡ ἐπιθυμία. Τώρα αὐτὰ ὅλα εἶναι δικὰ σου. Εἶσαι κυρία ἐδῶ μέσα, τελεία νοι- κοκορά. Ἐμπρὸς λοιπόν! Πᾶμε στὸ τραπέζι! Κι' ἔχω μιὰ πεινᾶ, ἔξερεις! Ἀ, θὰ φᾶς καὶ θὰ πιῶμε καλὰ!

Μπήκαν κι' οἱ τρεῖς στὴ βίλλα, πέ- ρσαν στὴν τραπεζαρία κι' ἐκάθησαν στὸ στρωμένο τραπέζι.

Σὰς ἀφίνω πιά νὰ φαντασθῇτε τὴν χαρὰ τους!

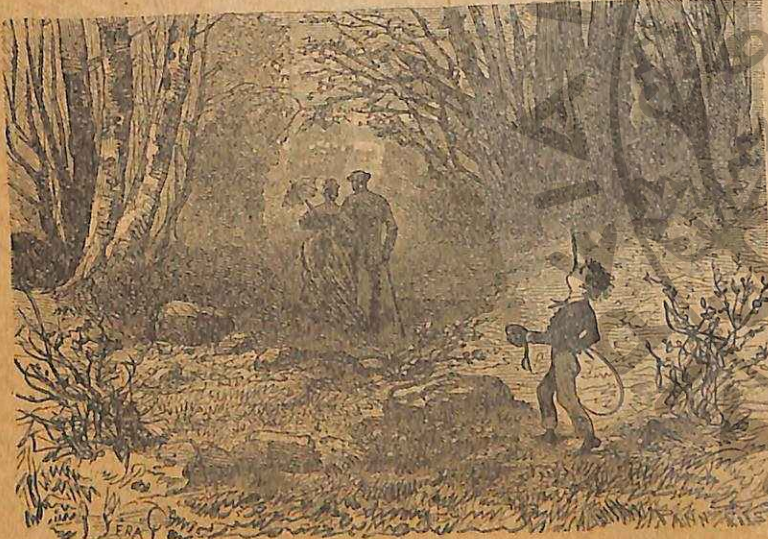
ΚΓ'

Ἀνατροφή κι' ἐκπαίδευση τοῦ Στέφανου

Στὸν τερπνὸ ἐκείνο παράδεισο ἔμει- ναν ὡς τὸ τέλος τοῦ φθινόπωρου κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς ὠρέλῃσε τὸ Στέφανο, πού ξαναγίνετο ὅπως ἦταν στὸ Πουλίγγο.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο κι' ἐδῶ; ρω- τοῦσε ὁ μικρός.

Ἡ κυρία Εἰρήνη περνοῦσε τίς ὥρες τῆς καὶ διασκέδαζε στὸν κήπο. Φόρεσε τριανταφυλλίες, ἐλαθάρεις τὰ δέντρα- κισ, ἐτρεδιάζε μὲ τὸν κηπουρὸ καὶ δην- δροστοιχίς, ἱσοπέδωνε τίς ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ περιποιητῇ καὶ νὰ προσέχῃ τὸ μικρὸ τῆς βασιλεῖο. Ὁ

Ἐκεῖνοι πῆγαιναν μπροστὰ κι' ὁ Στέφανος πίσω... (Σελ. 277, στ. 6')

Στέφανος, ἐννοεῖται, τὴ βοήθοῦσε, ἢ διάβαζε κοντὰ τῆς, ἢ ἔπαιζε τὰ παιχνίδια του.

Τὸ κτήμα δὲν ἦ- ταν πολὺ μεγάλο. Σὲ λίγα λεπτὰ μποροῦ- σε κανεὶς νὰ τὸ τρι- γυρίσῃ. Στὴ μητέρα ὅμως καὶ στὸ παιδί φρινόταν ἀπέραντο. Κι' εἶχαν τόση εὐχα- ρίστησιν πού ἦταν δι- κό τους!

Ὁ πατέρας, κάθε πρωῒ, πῆγαινε μὲ τὸ σιδηρόδρομο στὸ Πα- ρίσι. Καὶ κάθε βράδυ γόριζε. Ἡ γυναίκα του κι' ὁ Στέφανος τὸν περιμέναν συνήθως στὸ σταθμὸ καὶ μαζί, χα- ροῦμενοι κι' εὐτυχι- σμένοι, ἔκαναν τὸ δρό- μο ὡς τὴ βίλλα. Ἐ- κείνοι οἱ δὺο πῆγαιναν μπροστὰ, κι' ὁ Στέφα- νος ἀπὸ πίσω τους ἀργοποροῦσε, γιὰ νὰ πιτᾷ τὸ τόπι τοῦ ἢ νὰ ἰσλᾷ ἐδῶ καὶ κεῖ τὸ στέφανο του.

Ὁ Νοέμβρης διέ- κει τὴν εὐτυχισμέ- νη αὐτὴ ζωὴ. Ὁ καιρὸς ἐφύχρανε, τὰ πρωῒα χιόνια ἔπεσαν κι' ἐκείνοι βι- ἀστηκαν νὰ γυρίσουν καὶ νὰ καθήσουν στὴν πόλη.

Ἄλλοτε, καθὼς εἶπαμε, ἡ κυρία Εἰρήνη βοήθοῦσε τὸν ἄντρα τῆς στὴς διάφορες ἐργασίες τοῦ ἐμπορίου του. Καὶ τώρα λοιπὸν θὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς δώσῃ ἐργασία, γιὰ νὰ τὸν ἀνακου- φίσῃ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους. Ἀλλὰ

ἐκείνος δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

— Ὁχι, ἀ- γαπητή μου, τῆς εἶπε. Ἐ- σὺ τώρα ἔ- χεις ἄλλη δουλειά. Ὅτι μποροῦσες νὰ κάμῃς γιὰ τὴν εὐτυχία μας, τὸ ἔκα- μες μὲ τὸ παρὰ πάνω.

Πάντα θαζή- τω τὴ συμ- βουλή σου, ἀλλὰ δὲν ἔ- χεις πιά νὰ χάνῃς καιρὸ

«Ὁρίστε, κυρία, ὁρίστε ἐλευθερία!..» (Σελ. 269, στ. 6')

μὲ τίς ἐμπορικές μου ὑποθέσεις. Ἡ δική σου ἐργασία εἶναι τώρα πο- λὺ σπευδαιότερη. Ὁ Στέφανος μᾶς εἰσγᾶλωσε. Σὲ λίγα χρόνια θὰ τὸν στερηθοῦμε γιὰτὶ θὰ τὸν στείλου- με στὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ κλεισθῇ σ' ἓνα λόκειο, πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ἀνατροφή πού μόνο οἱ μητέρες μποροῦν καὶ πρέπει νὰ δίδουν στὰ παιδιά τους. Ποιὸς λοι- πὸν εἶναι καταλληλότερος ἀπὸ σένα ν' ἀνατρέψῃ τὸν Στέφανό μας καὶ νὰ τοῦ δώσῃ καλὰ παραδείγματα; Ἡ γλυ- κότη σου, ἡ ὑπομονή σου, ἡ στοργή σου, θὰ καρποφορήσουν στὴν τροφὴ τοῦ καρδιά. Ὁ γιὸς μας ἔχει καλὰ φυ- σικά καὶ σὺ θὰ τὰ τελειοποιήσῃς. Ὅτ' ἐξακολουθήσῃς, ἐντατικώτερα τώρα, τὸ ἔργο πού ἀρχίσες ἀφότου ἦταν στὴν κοῖνία. Δὲν θὰ δυσκολευθῇς καθόλου νὰ τὸν διδάξῃς νὰ γράφῃ τὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὰ χέρια σου θὰ βγῇ ἑτοιμος γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, πού νὰ πείσῃ μιὰ μέρα τόπο στὴν κοι- νωνία.

Αὐτὸ ἔγινε. Ἡ μητέρα ἐξακολούθη- σε τὸ ἔργο τῆς ἀνατροφῆς, πού εἶχε ἀρ- χίσαι ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Στέφανου. (Ἔπεται συνέχεια)

Μετὰφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Σ.

465. Carie

**** = Άρμα.

**** = Δίολος.

**** = Πήγες.

**** = Πραγματικός.

Και καθέτως τὰ ἴδια.

Εστάλη υπό τ. Βοσκαπούλ. τ. Ἐλάφω

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΓ' --- 1296

Α γυίροδο, δὲν κατοικῶ στὸ Βόλο, ἀλλ' ἀπὸδεχόμενος νὰ πάω τώρα. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; (ΚΓ' --- 1297)

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλάσιόκομο, χαιρετῶ όλους τοὺς φίλους καὶ φίλας τῆς Διαπλάσεως. (ΚΓ' --- 1298)

Α βυθινέζα, πρόσδεξέ μὴ σὲ μουρῶν ὁ ἥλιος. Ἐμεγάλα θύμισες; πῶς δὲν φαίνεσαι; (ΚΓ' --- 1299)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ δυστύχημά σου; ἡ σιωπὴ σου μὲ λυπεῖ ἔραψα; περιμένω. ΜΕΛΙΣΣΑ (ΚΓ' --- 1300)

Σύλλογε «ΜΟΖΑΡΤ», στὸν πόλεμο σὺς ὑποστηρίζω. Δίστ, κουράγιο! ΜΕΛΙΣΣΑ (ΚΓ' --- 1301)

ΚΡΟΝΟΣ

(ΚΓ' --- 1302)

ΝΕΣΤΩΡ

(ΚΓ' --- 1303)

Α ΠΟΤΕΛΕ΄ Μ ΔΙΑΓΩΝ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Βραβεύθηκαν με βραβεῖο Πρώτο: ΔΗΜ. ΜΟΝ. ΣΜΥΡΝΗ, Δεύτερο: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΕΟΝΙΚΟ, Τρίτο: ΔΟΞΑΣ Μ. ΚΡΗΓΙ ΚΟΠΟΥΛΟ. Ἰσοτίμος: Ἰωάν. Κρητίζης. (ΚΓ' --- 1304)

Β ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΣΤΕΓΡΑΦΙΚΗΣ. Στείλετε οὐκ ἔργα ζωγραφικῆς καὶ ἱερογραφίας. Προθεσμία δέμητος. Δίσις: ΚΒ - 849. (ΚΓ' --- 1305)

Α ναλαμβάνω ἀντιπροσωπεύοντες οὐδὲν ποτε Συλλόγου καὶ Περιοδικοῦ. Γράψατε: Ἄνδρ. Βουγιούκαν, π. τ. Καλάμας. (ΚΓ' --- 1306)

ΑΝΑΚΩΧΗ

Πάουμε τὸν πόλεμο γιὰ μὴ μὲρα Ἀδελφία Διαπλάσεως! γιὰ μὴ μὲρα ξαναγινώσκουμε παιδιὰ τῆς «Μάνας Διαπλάσεως» ἀδελφία ἀγαπημένα...

Σὰς προσκαλοῦμε, Διαπλάσεως! ὁ σαλονίκης, σὴ Γιορτὴ τοῦ δίνουμε, σὴν ἐκδρομὴν ποὺ θὰ γίνη σὴν Γεωργικὴ Σχολή Στὶς 19 Αυγούστου. προσκαλοῦμε όλους ἀνεξαιρέτως.

Θὰ παραδένουμε γέφυρα. Θὰ γίνουν διάφοροι διαλέξεις, Ἀγωνες: Βόλλυ-Μπόλλυ, Ἀδών Τένις-Φουτ Μπόλλυ, Ἀρόμου. Ἀλμάταν καὶ λοιποὶ. Διάφορα ψυχαγωγικά παιχνίδια. Σὰς ἐτοιμάζουμε τίς μεγαλειότερες ἐπιλήξεις!

Πληροφορίες καὶ Πρόγραμμα στὰ ἱερὰ μας. Μὲ ἀγάπη: Οἱ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΚΓ' --- 1306

Προκηρύσσω διαγωνισμό. Γραμματισμῶν καὶ Μ. Μ. Βραβεῖα 2 ἀνὰ ἑκάστον. Γράψατε: Ἄνδρ. Βουγιούκαν, π. τ. Καλάμας.

ΚΓ' --- 1307

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-ΠΟΛΙΣ». Προκηρύσσουμε Δι-αγωνισμό. Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Προθεσμία μῆνας. Συμμετοχὴ 80 λεπτοί. Στείλατε: Συλλογὸν «Κωνσταντινούπολις» π. τ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 1307α)

Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ. Ἐβραβεύθησαν: Σμύρνη, Καραπιτέρης, Βοσκαπούλα Ἐλάφω, Ἰον Ἀργυρῶ. Πέντε Φορὶς (ΚΓ' --- 1308)

Δύο Διαπλάσιόκομοι προκηρύσσουν δι-αγωνισμὸν ἀγρό-φῶν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Προθεσμία μῆνας. Συμμετοχὴ 50 λεπτοί. Δίσις: Βασιλικὴ Στρατιά, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, Θήβας.

(ΚΓ' --- 1309)

Δ' ΑΚΗΡΥΞΙΣ. Στὸν τρομερὸ πόλεμο ΜΟΖΑΡΤ - ΚΟΜ-ΦΟΥΚΙΟΥ λαμβάνω μέρος καὶ κηρύσσομαι κατὰ τοῦ Κομφου-κίου, ἀφοῦ θέλησε νὰ τὰ βάλῃ μετ' ἡμῶν, χωρὶς νὰ συλλογι-σθῇ ὅτι τὴν προστατεύει σύμμα-χος τοῖς ἡμῶν, ἀδυσώπητος σὴν τιμωρία, ὁ: ΣΤΙΑ (ΚΓ' --- 1310)

ΑΛΗΞΙΣ. ΣΜΥΡΝΗ, ΛΙΣΤ, ἐνω-θῆτε σφικτὰ καὶ τίποτε μὴ φοβεῖσθε αὐς προστατεύει παν-τοδύναμος σύμμαχος. ΣΤΙΑ (ΚΓ' --- 1311)

ΒΡΕ ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ, γιὰτὶ δὲν κουνιέσαι; ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφῆς σου. ΕΜΠΡΟΣ μὲ θάρρος σὸν ἀγῶ-να αὐς προστατεύω. ΕΜΠΡΟΣ. ΣΤΙΑ (ΚΓ' --- 1312)

Δήλωσις. Νέα μου Δίσις: Νε-αρόν Ἀθλητὴν, Δευκάδα. (ΚΓ' --- 1313)

Α νταλλάσσω Μ. Μ. με ὅποιον καὶ ὅποιον ἔχει τὴν εὐχαρί-στησιν νὰ μοῦ ἀποστείλῃ μέσω Διαπλάσεως. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ (ΚΓ' --- 1314)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Χαίρεσθαι καὶ ἀγαλλίσθε. ΑΔΡΟΜΥΛΑ χαιρετῶ. Μυστηριώδης Ὑπνωτιστὴς (ΚΓ' --- 1315)

Προκηρύσσω διαγωνισμό. Γραμματισμῶν Ἐπαναστάσεως. Προθεσμία μῆνας, βραβεῖα τρία. Δίσις: Γεωργ. Σταμπολτζήν, Καλάμας. (ΚΓ' --- 1316)

Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου ΑΜ Μυστικῶν. Βραβεύονται: α) Φάσμα, β) Θοιβιδόπουλος, γ) Σμύρνη. Καρτῶν: Ἡσίοπερι-χτοῦς. Ἄγγελος Εἰρήνης (ΚΓ' --- 1316α)

«ΙΔΕΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ» Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἐρώ-τησιν: «Εάν εἴχατε τὸν κε-ραυνὸν εἰς τὰς χεῖρας σὺς, ποῦ θὰ τὸν ἐρείπετε;» Ἀπαντήσατε ἐπὶ καλλιτεχνικῆς κάρτης Βρα-βεύθησεται χωριστὰ ἀπάντησις καὶ κάρτα. Προθεσμία δέμητος. Δίσις: Δ. Καπλάνου, π. τ. Ἀργυ-στόλιον. ΕΜΠΡΟΣ ΟΛΟΙ, ΟΛΑΙ

[ΚΓ' --- 1317]

ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ γιὰτὶ σι-ωπᾶς στὸ στοίχημα, Μήπως βουβάθηκες, μωρό μου; Πάν-τοτε πρόθυμος...

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ (Ἄνδρ. Ραυτόπουλος)

(ΚΓ' --- 1318)

ΣΕΙΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝ. ΔΙΑΓΩ-ΝΙΣΜΩΝ: Μ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ, ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ Βραβεῖα δύο στὸν καθέναν. προ-θεσμία δέμητος Δίσις: Τηλαυγὴ Φάρον, π. τ. Καλάμας.

ΤΗΛΑΥΓΗΣ Φ'ΡΟΣ

(ΚΓ' --- 1320)

Ο ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ ἀλληλογραφεῖ, ἀνταλλάσσει Μ. Μ. με νέους καὶ νέες προπᾶτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Στείλατε: Πανταζήν διὰ Μελικέρτην, Θήβας.

(ΚΓ' --- 1321)

Μπαίνοντες ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑ στὸ Διαπλάσιόκομο σύλλογο «ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟ-ΜΕΝΟΝ», συγχάριμεν αὐτὴν διὰ τὰς μεγάλους τῆς ΠΡΟΟΔΟΥΣ καὶ τῆς ὑπ' ἀρχομὸν αὐτῆς ἐγ-χασθῶμεν παντοῦ ὅπως νὰ τὴν καταστήσωμεν «ΚΡΑΤΑΙΟΤΕ-ΡΑΝ».

ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

ΕΛΛΗΣ ΠΟΝΤΟΣ

καὶ ΑΕΑΡΧΟΣ.

(ΚΓ' --- 1322)

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν πα-ρατείνω διαγωνισμὸν μου καρτῶν δύο μῆνας. Κομφουκί-ου, σὺ κηρύττω πόλεμον, ὑποστηρί-ζων εὐχαρίστως Δίστ. Ἐμπρός ψευτοπαλινῶν. Ἰω. Κυρ. ἀξίς (ΚΓ' --- 1323)

Εἰσερχόμενος στὸ σαλονίκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ όλους καὶ ὅλους. ΑΡΤΑΝΙΑΝ (ΚΓ' --- 1324)

ΣΥΛΛ. «ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ» Δ. (ΥΠ' Τ' ΣΚΙΑ Σ') Η.

Δ ούνικα Γαβριέλλα, δὲ ξέρω-μεν δέχεσαι τὴν φιλίαν μας; Κλωθῶ, γίνεσαι ἀντιπρόσωπος τοῦ Συλλόγου; Δίσις: «Μέγα-ρον Τριῶν Ἐρυθρῶν Ἀστέρων».

Δεχόμεθα μέλη ἀπὸ παντοῦ. Ὁ Πρόεδρος καὶ Προεδρίνα: Κόμης Γρατιανῶ, Κόμισσα Γαβριέλλα.

(ΚΓ' --- 1325)

Μ ΠΙΝΟΜΕΝ ΣΤΟΝ «ΚΟΚ-ΚΙΝΟΝ ΒΡΑΧΟΝ». Ἐμπρός Δέων, Φωτεινὴ Σάν-τη Ἐρυθρὸς Ἰππότης, Ἐρυθρὰ Παρρησία.

(ΚΓ' --- 1326)

Ο σους προτείνουμε ἡ μὴς ἐπρό-τειναν Μ. Μ. ἂν δὲν σημεῖω-νουν Δίστ τῶν ὁ ἀδυνατοῦμεν νὰ πᾶντων. ΣΜΥΡΝΗ, ΕΚΑ ΒΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΑΒΙΟΡΕΤΤΑ. Δίσις: Σκιάβας. ΚΓ' --- 1327

Μ ὅριες εὐχέ, δέξου, ΜΑΡΓΑ-ΡΙΤΑ, σὴ γιορτὴ σου ἀπὸ τὴν (ΚΓ' --- 1328)

Μ ἄγιστα, ἀρχίζουμε γαλλικοῦ-μεν. (Grands d'Espagne couvrez vous!) ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ (ΚΓ' --- 1329)

Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ: Βραβεύθηκαν: Κυριαζὴς, Σκιάβας. Δοῦτοις εὐχαριστοῦμεν. ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΑΝΑΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ

(ΚΓ' --- 1330)

Ἰωάννα Δάξ, στείλε πρὸς τὴν ἄλυσιν: (ΚΓ' --- 1087) - ΜΠΕΤΟ ΒΕΝ (ἀκόλουθος τῆς Δουκίσσης Γαβριέλλας).

(ΚΓ' --- 1331)

«Τ ῶρμε» ἡ θρασυτεῖα σου εἶναι μέγιστη φυλάξου ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν μου.

ΑΝΑΡΙΩΤΗΣ ΣΥΡΙΑΝΟΣ

(ΚΓ' --- 1332)

Ἰππότης τῆς Μάλτας, ἱππότης τῆς Βάλλης. Ἐκδίκη-μαι, πιστοῖκά. Κορναῖο (ΚΓ' --- 1333)

Κ ῶρμε τοῦ Ἰωάν, κάνεις ἀκό-σεληνῶντος περὶ τὰς τῶν τὴν λιμουζίναν; Ἐγὼς πρὸς τὸν σὺν κροκέ; Χρῶσιν γλῶσσῃ. Γλῶσσῃ; δὲν καταλαβαίνω; Μπε-μπεντῶ, συνεννοήθηκα; Τριανταφυλλῆς Μπουκνέας (ΚΓ' --- 1334)

Κ ἄλκάντζαρε, σὺ εὐχόμε-νος πολλὰ γιὰ τὴν νίκη-σιν ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ, δὲ ξέρεις φαίνεται τὴν διαφορὰ ἀπὸ τὴν προσηγορίαν ἀπὸ Ἡσίοπερι-χτοῦ. ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ (ΚΓ' --- 1335)

Τ ελλῶ Νεότης, Τελλῶ Ἐφο-βέ, ἔσπειρα, περιμένω φε-σπουῖτα, ἔσπειρα πρὸς πολλοὺς.

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΙΟΣ

ΚΓ' --- 1336

Τ ὁ πιστεύεις; ΔΙΑΠΑΛΑΣΟ ΠΟΥΛΟ ἡ ΖΙΝΟΥΛΑ (ΚΓ' --- 1337)

Κ ἡνῶν, πρόσδεξέ καὶ νεκρὸν ἐκδικοῦμαι Ράξει δέλωται Ἰππότης τῆς Μάλτας (ΚΓ' --- 1338)

Ο ΡΟΚΑΜΠΟΛ. ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ Τὰς ἀπείρας σου δὲ σφά-λαι καὶ τὰς διαφορὰς δὲ λ' αὐτοῦ ἀφοῦ μοναχικὴ ὥρα. Λοιπὸν εἰς ἑσὺς αὐς τοῦ αὐτοῦ ἱπποτῆ. ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ. ἡ ἀπο-φασὶς, ΡΟΖΕ-Υ, ΜΕΝΔΕΛΣΟΝ γράφω. (ΚΓ' --- 1339)

«Τ ΡΟΜΟ». Σειροπονοῦντες ὁ σμα: Κύμα Αἰνῶντος; Καρ-σινάκης. Ἀνὰ Ἀείωτης; Φοι-κίσκος, Ἀρχιδιάβολος; Μάναξ Τρουνέρας; Βασιλειάδης, Κρη-νοβ. Ἰππότης; Δημητρίου (Ἀλ-λουβί).

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟ

(ΚΓ' --- 1340)

Π εριστήρι (Ἰουλίττα Γαλλίδ) με στοίχημα, καλὸν ἔργον ἦτανε Κοινοπολιτεία ΣΜΥΡΝΗ ΠΙΚΑ

ΣΚΛΑΒΙΑ, (Συμμετοχὴ Ἀγλα-ξεν, εὐχαριστοῦμεν θεομάρτυ- (ΚΓ' --- 1341)

Α ποτελέσματα Διαγωνισ-μου. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ὁμο-τεροῦντα πρὸς ἑαβή, ὁ κλη-ρῶντες τὰ: 1) Δοῦτοις Γλῶσσῃ, 2) Ἰδανισμός, 3) Ἀν-δρ. Ἀμψίς. Τὰ βραβεῖα μ' ἐτεράδι μὴ στείλλω προσχω-Εὐχαριστῶ ὅλους μὴ στείλλω. Νεφί (ΚΓ' --- 1342)

Οἱ ἀλλοτρίωντες κατοικί-ας ἀποδοῦναι, προσκαλοῦνται ἀλλοτρίων ἀμέσως τὴν νύκτα διδοῦναι εἰς τὸ Γραφεῖον μὴ ἀποστέλλοντας καὶ δρασ. 2) τὴν ἐκτίπουν τῆς νύκτος τῶν. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα δὲ ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν